

You're in the army now!

-Er du ok, Jaer?

-Ja. Litt sliten bare.

-Er du ferdig med å ordne deltagernummerne?

-Ja, nesten.

-Det er noe rart med deg, Jaer. -Er du sikker på at du er ok?

-Ja.

Jeg ble sittende og tenke på CT-svaret. De hadde ikke funnet noen svulst. Legene i militæret trodde jeg prøvde å slippe unna min verneplikt. Det gjorde jeg ikke. Men hodepinen ble bare sterkere og sterkere, og en eksistensiell angst vugget i magen.

Jeg hadde lest Kringlens bok om psykiatri. Her kunne jo Gud og hvermann finne en passende psykiatrisk diagnose. Jeg selv kjente meg hjemme i begrepet "borderline."

Ingen ropte varsku! En alvorlig diagnose hadde bygget rede i framtiden. Det er rart når det man frykter mest går i oppfyllelse. Min frykt for schizofreni var så stor og ofte måtte jeg ligge våken og lese en bok om natten i frykt for at jeg skulle bli gal. Godt man ikke vet alt ...

Jeg løftet hodet med ti tusen tanker fra bordet. Sersjanten hadde vekket meg:

-Da smører du Mauseren etterpå, Jaer

-Ja, Sersjant!

Esben B-J Jaer